

práci jiných osob. Stěžovatel není tedy mistrem ve smyslu ustanovení § 1, odst. 2. lit a) pens. zák., třebaže byl ve vysvědčení firmy označen jako mistr tiskařský, neboť není rozhodným pojmenováním zaměstnance, nýbrž ráz jeho činnosti. Také otázka, zda firma se zavázala stěžovatele pojistit, je bez významu, ježto není rozhodnou vůle, případně úmysl stran, nýbrž zákon.

Nález Nejvyššího správního soudu ze dne 6. října 1924, č. 9542/24, o pojistné povinnosti pensijní pomocné síly technického správce textilní továrny.

Zaměstnanec K. jako pomocná síla technického správce textilní továrny koná — posuzuje-li se jeho činnost jako celek — práce převážně duševní.

Neboť vydává příze a jiné suroviny dělníkům ku zpracování a přezkoumává hotové zboží, kontroluje práce tkalců a oznamuje zjištěné vady správci podniku, dekomponuje vzorkové předlohy, vede o vydaném a převzatém zboží záznamy, vede záznamy o zameškaných a neomluvených pracovních hodinách dělníků, přepočítává zápisy v mezdnicích knížkách v případě neshody a vypomáhá při výplatě mezd.

Nález Nejv. správního soudu ze dne 31. března 1924, č. 8313/23:

Přetahovač zboží v tkalcovně, který prohlíží surové zboží, přicházející ze stroje a zařizuje odstranění zjištěných vad, podléhá pens. pojištění. Neboť činnost zaměstnance v oboru textilním, jehož úkolem je, aby na základě zvláštních znalostí a zkušeností posoudil, zda vyrobené zboží je bezvadným nebo zda trpí vadami, které nejsou každému na první pohled patrné, nutno kvalifikovati jako převážně duševní; třebaže zaměstnanec při činnosti té i sám manuálně (na př. čistě zjištěné skvrny) pracoval.

Nález Nejvyššího správního soudu ze dne 5. února 1924, č. 3894/24 o pojistné povinnosti moletéra.

Moletér, zaměstnaný v textilním průmyslu, jenž přenáší samostatně vzorky, od rytce připravené, s ocelových válců na válce měděné a rozmnožuje je po celých těchto válkách, spouští stroj a řídí tlak za pomoci jednoho dělníka, nepodléhá pens. pojištění ve smyslu § 1, odst. 2. lit. a) zákona ze dne 5. února 1920, č. 89 Sb., protože koná práce převážně fyzické, třebaže vyžadují stále pozornosti, opatrnosti a přesnosti, aby docíleno bylo očekávaného výsledku.

Péče o válečné poškozence. — Pojištění úrazové a nemocenské.

(Pořádá dr. Jindřich Tučný.)

K §§ 2 a 3 zákonů č. 142/20 a 39/22. Pro rozhodnutí otázky, zdali válečnému invalidovi v tom kterém roce přísluší invalidní důchod čili nic, neskytá zpráva zaměstnavatele invalidova, že příjem invalidův hranicí §§ 2 a 3 zákona z 20./2. 1920, č. 142 Sb. z. a n., resp. zákona z 25./1. 1922, č. 39 Sb. z. a n. stanovenou ve sporných letech přesahoval, dostatečného podkladu, když ze zprávy té není zřejmo, udána-li mzda invalidovi skutečně vyplacená nebo pouze příjem ve smyslu svrchu citovaných norem, jímž je příjem tvořící základ pro ukládání daně z příjmu, tedy příjem po odpočtu srážek připuštěných zákony o dani z příjmu. (Srovnej provádě-

děcí nařízení ze 4. května 1920, č. 346 Sb. z. a n. a ze dne 7. prosince 1922, č. 363 Sb. z. a n.) (Nález nejv. správ. soudu ze 17./4. 1924, č. 13.310/23.)

Základním předpokladem pro nárok na vdovský a sirotčí důchod ve smyslu §§ 13 a 20 zák. z 20. II. 1920, č. 142 Sb. z. a n., ve znění zákona z 25. I. 1922, č. 39 Sb. z. a n., ve spojitosti s ustanovením § 1, lit. a) zákona z 8. IV. 1919, č. 199 Sb. z. a n., v konkrétním případě jest, aby tu byla dána přímá, t. j. příčinná souvislost mezi onou skutečností, která způsobila fyziologickou příčinu smrti váleč. invalidy a mezi poraněním jeho, utrpěným ve službě vojenské, neb nemocí, získanou neb zhoršenou v této službě. Pouhá nepřímá souvislost mezi uvedenými skutečnostmi vylučuje nárok na zmíněné důchody. Nastala-li tedy smrt váleč. invalidy z jiného důvodu, nežli pro poranění, utrpěné ve vojenské službě, nebo pro nemoc, získanou nebo zhoršenou v takovéto službě, nepřiznávají citované předpisy zákonné vdově po váleč. invalidovi nárok na vdovský důchod a nezaopatřeným dětem takového vál. invalidy nárok na důchod sirotčí. (Nález nejv. správ. soudu z 13. X. 1924, č. 17378/24.)

Právní názor, že vdově po vál. poškozenci, která s manželem padlým ve válce nežila v době jeho úmrtí ve společné domácnosti a které proti němu nepříslušel nárok na placení alimentů, nepřísluší nárok na důchod vdovský, odporuje zákonu. Neboť generelní předpis o tom, komu přísluší nárok na důchod vdovský, jest obsažen v § 13 zákona ze dne 20. února 1920, č. 142 Sb. z. a n., kterýžto předpis jest nutno vykládati v souvislosti s citovaným tam § 1 zákona ze dne 8. dubna 1919, č. 199 Sb. z. a n. o organizaci péče o válečné poškozence. Předpis § 13 zákona ze dne 20. února 1920, č. 142 Sb. z. a n., o požitcích válečných poškozenců, praví všeobecně, že důchod vdovský přísluší vdově po padlém nebo zemřelém manželu, u něhož jsou splněny podmínky § 1, lit. a) zákona ze dne 8. dubna 1919, č. 199 Sb. z. a n., a za těchž podmínek manželce nezvěstného a vdově po invalidovi, nebylo-li zjištěno, že smrt jeho nastala z jiného důvodu, nežli jest naznačen v uvedeném ustanovení zákonném. Nějaké omezení nároku vdovy z předpisu § 13 cit. zákona nevyplývá. Bližší určení pojmu válečného poškozence hledati jest pak v § 1 zákona ze dne 8. dubna 1919, č. 199 Sb. z. a n., jenž prohlašuje za válečné poškozence i pozůstalé po zemřelých nebo nezvěstných osobách, uvedených pod lit. a), na jejichž výživu osoby za života byly po zákonu povinny přispívati. Z toho plyne, že nárok vdovy po padlém manželu ve smyslu § 13 zákona č. 142/1920 nezávisí podle uvedených předpisů zákona na tom, zdali vdova s padlým manželem svým svého času žila ve společné domácnosti, nýbrž toliko na tom, zdali jí příslušel vůči němu nárok na alimenty podle ustanovení všeobecného občanského zákona. S tímto výkladem souhlasí ostatně také úplně předpis § 18 zákona č. 142/1920, jenž praví výslovně, že nežila-li vdova s manželem v době jeho úmrtí ve společné domácnosti, nesmí důchod vdovský převyšovati částky, kterou manžel byl by povinen přispívati na její výživu. Podle tohoto ustanovení připouští zákon výslovně nárok na vdovský důchod i pro případ, že vdova se svým manželem v době jeho úmrtí nežila ve společné domácnosti, a omezuje toliko výši důchodu pro ty případy, ve kterých vdově přísluší z nějakého exekučního titulu nárok na určitou výši alimentů. Prováděcí nařízení ze dne 4. května 1920, č. 346 Sb. z. a n., pak v § 18 konstatuje jako další konsekvenci, že vdově takové nárok na vdovský důchod